

ud derfra; men kan det kaldes Folkevalg, naar 12,000 af, saavidt jeg veed, 211,000 faae Valgret og komme til at vælge; kunne de, der vælges af denne lille Deel, virkelig kaldes Folkevalgte? Det er ganske vist, at disse 12,000 ere en Deel af Folket, det skal jeg ikke nægte, men jeg siger, at, naar en saa lille Deel af Folket kun er Vælgere, saa maa man ikke sige, at de Valg, som deraf fremgaae, ere Folkevalg. Den ærede Cultusminister anførte idag, at det var meget vanskeligt at give en Definition paa, hvad der forstaaes ved „Folkevalgte“; men jeg troer, at en Definition paa hvad der ikke forstaaes ved „Folkevalgte“ ikke er saa vanskelig, og navnlig troer jeg, at de foreslaaede Valg, hvor kun $\frac{1}{12}$ af de nuværende Vælgere faae Lov at vælge, ikke kunne kaldes „Folkevalg“. Jeg troer ikke, at man virkelig kan ville gennemføre den Paastand med nogen Udflugt til, at man kan bringe Mange til at troe den, at det i Sandhed kan kaldes Folkevalgte, naar kun 12,000 af de nuværende 211,000 Vælgere alene komme til at vælge.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan stiges, at Rigsraadet faaer nogen lovgivende Myndighed, saa har jeg ogsaa forgæves søgt noget Bevis herfor. Nei, Rigsraadet faaer en lovstandsende, en lovforhindrende Virksomhed, men en lovgivende Virksomhed faaer det ikke. Nævn mig den mindste Gnist af Myndighed til at fremkalde Love, nævn mig den mindste Gnist af Magt til at kunne bestemme en Lovs Enkeltheder, nævn mig den mindste Gnist af nogen Myndighed til at „give“ Love, saa skal jeg indrømme det. Men jeg gjentager, Rigsraadet har ikke en Gnist af Myndighed til at give Love; det har Myndighed til at standse og forhindre Love; Videre kan jeg ikke faae ud af det. Er min Fortolkning saaledes, som den er betegnet af den høitærede Premierminister, saa vil det være saa meget lettere at modbevise den, og jeg skal med Glæde modtage en saadan Underviisning, naar Nogen vil give mig den. Med Hensyn til, hvorvidt det saakaldte Rigsraad, det foreløbige Rigsraad, vil gaae ind paa, at der gives lovgivende Myndighed, har jeg et Par Bemærkninger at gjøre. For det Første skal jeg gjøre opmærksom paa,

at vi udtryffeligt her i denne Sal forrige Aar have reserveret os, og den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) stærkere end nogen Anden, at man ikke senere maa komme her til os og anføre, at man har været hindret af Rigsraadet. Det nærværende Ministerium har sagt, siger han, at det maa tage Rigsraadet; vi ville ikke forhindre det deri, men vi ville ikke anerkjende det; og tager det det, saa maa det selv bære alle Følgerne deraf, og, naar det saa siden kommer og siger til os: vi have ikke kunnet faae det igjennem, vi have lovet, paa Grund deraf, saa sige vi: det kommer ikke os ved. Saaledes har den ærede Rigsdagsmand, og saaledes har ogsaa jeg selv sagt. Naar altsaa det ærede Ministerium kommer til os og siger: Grunden, hvorfor vi ikke kunne give Rigsraadet lovgivende Myndighed, er, fordi det saakaldte Rigsraad ikke har villet gaae ind derpaa, saa siger jeg, den Grund kan ikke være gjældende for dem her i Salen, der have reserveret sig saaledes, som jeg har anført; men naar dernæst den høitærede Premierminister har yttret sig om denne Forhindring fra Rigsraadets Side, saa har han udtalt sig paa to forskjellige Maader, og jeg kunde ønske, at han vilde yttre sig om, hvilken af disse der er den correcte. Den ærede Premierminister sagde i det Foredrag, hvormed han fremlagde Udkastet i Landstinget, at Rigsraadet ikke har været at formaae til at „andrage“ paa lovgivende Myndighed for det kommende Rigsraad. Dersom det nu er den Forhindring, den ærede Premierminister sigter til, at Rigsraadet ikke har været til at formaae til at andrage derom, saa vil jeg svare den høitærede Premierminister: Har da ikke Rigsraadet nu i flere Punkter i det Udkast, der foreligger os, sagt Ja til Noget, som det ikke forud har andraget paa? Dplys os om, at der om samtlige de Punkter, som nu ere vedtagne af Rigsraadet, og som forandre Forordningen af 26de Juli 1854, har været andraget fra Rigsraadet; men er der ikke det, saa seer man, at den Grund, at Rigsraadet ikke har villet andrage om lovgivende Myndighed, ikke beviser, at Rigsraadet ikke vilde gaae ind derpaa, og dernæst har den ærede Premierminister i sit Foredrag her i Thinget sagt,